

karacteriseerde de Voorzitter van den Bond, de heer P. M. Cochius, deze tentoonstelling die gedurende de maand Mei enkele benedenzalen in het Stedelijk Museum in beslag had genomen.

De Bond voor Kunst in Industrie (B. K. I.) hield anderhalf jaar geleden, in November 1925, zijn „proeftentoonstelling” in het Museum voor Kunstnijverheid te Haarlem en mocht zich al aanstonds in de belangstelling en den lof van publiek en pers verheugen. Dat kon ook moeilijk anders. Het wachten is immers al jaren op den industrieel die bij het vervaardigen van zijn massa- of serieproduct tenvolle de eischen der aesthetica aanvaardt, — en tegelijkertijd op den kunstenaar die bij de schoone vormgeving volledig de moderne machine accepteert. En elke stap in deze richting is een gebeurtenis waarover men zich verheugt. Het publiek heeft, ongetwijfeld voor een deel onder de suggestie van reclame en bazar-artikelen, zijn natuurlijke, gezonde (en dat is in wezen tevens een... kunstzinnige!) smaak ingeboet. Maar met opnieuw wat opvoeding, of liever wat „bevrijding” — een werk de laatste jaren door verschillende geschriften en tentoonstellingen verricht, — leeft hij, deze smaak, al spoedig weer op en maakt verlangens in de goede richting wakker. Ik geloof dan ook, dat een lichaam als deze B. K. I. met zijn tentoonstellingen en propaganda, ook al zijn deze nog steeds zeer gewenscht en nuttig als onderdeel van een „uitwendige zending” onder het publiek, toch in de eerste en voornaamste plaats een taak heeft op het terrein der „inwendige zending”. In de Inleiding tot de catalogus schrijft de Permanente Tentoonstellingscommissie: „Ofschoon na de eerste tentoonstelling in het Museum van Kunstnijverheid te Haarlem in 1925, het ledental zich heeft uitgebreid, hebben belangrijke ondernemingen, wier producten geheel geschikt zijn voor uitvoering naar ontwerpen van kunstenaars, dit terrein nog niet of niet met het ware vertrouwen in deze samenwerking betreden. Wij hopen en verwachten dat door deze en soortgelijke daden van den nieuwen Bond andere industrieelen opgewekt zullen worden met ernst en op zuiveren grondslag naar hetzelfde doel te streven”. De Commissie had er ook nog aan kunnen toevoegen, de hoop dat steeds meer kunstenaars (c.q. kunstnijveren) mochten opgewekt worden tot het inzicht dat hun „ambacht” kennis en begrip van de moderne techniek in haar vollen omvang eischt.

Gaan wij thans voor het geven van een vluchtig overzicht, het tentoongestelde langs, dan hebben we in de allereerste plaats te noemen den heer H. Wouda, die als „architect der tentoonstelling”, van de beschikbare zaalruimten een rustig aandoend, harmonieerend geheel wist te maken. De eerste zaal werd voor een deel tot drie afzonderlijke kamerruimten gevormd, waarin achtereenvolgens de meubelproducten der L. O. V.-fabriek te Oosterbeek (ontw. Muntendam), die van „Liberty” (ontw. Penaat) en van de firma Pander (ontw. Wouda) goed tot hun recht komen. Van deze